

Retten vil fortsat – som efter den gældende lov – skulle vurdere, at vilkårene for afsoning i Danmark i den konkrete sag ikke er åbenbart uforenelig med landets retsorden eller grundlæggende danske retsprincipper. Et led i domstolsprøvelsen vil også fortsat skulle være, at fuldbyrdelsen ikke medfører en skærpe af domfældtes strafferetlige situation, jf. lovens § 4, stk. 2.

Kravet om godkendelse er ufravigeligt. Det indebærer, at enhver konkret aftale om fuldbyrdelse af fængselsstraf her i landet, der ikke godkendes af domstolene, er uanvendelig som fuldbyrdelsesgrundlag i Danmark. Medmindre en anden ordning forhandles med tribunalet og godkendes af domstolene, må overførelse af straffuldbyrdelsen i givet fald opgives.

Efter de regler, der gælder for tribunalet, er der ikke nogen begrænsning med hensyn til den mulige længde af en tidsbestemt fængselsstraf, som tribunalet kan idømme. Afsoning her i landet kan således indebære, at den pågældende kommer til at afsones en tidsbestemt straf, der i varighed væsentligt overstiger, hvad der kan idømmes efter dansk ret.

Uanset dette forhold finder regeringen som anført ovenfor, at der bør være mulighed for, at Danmark kan indgå en generel aftale med tribunalet om afsoning her i landet. Det må i den forbindelse tillægges særlig vægt, at en sådan frihedsstraf vil blive udmålt af et bredt sammensat, internationalt organ, og ikke af en fremmed stat.

3.2. Et særligt spørgsmål opstår vedrørende adgangen til *benådning*. Grundlovens § 24 tillægger kongen kompetence til at benåde dømte. Statuttens artikel 28 bestemmer, at spørgsmålet om nedsættelse af den idømte straf henhører under tribunalets kompetence.

I den afsoningsaftale, som Sverige har indgået med tribunalet, er der et generelt vilkår om, at Sverige skal underrette justitssekretæren ved tribunalet, såfremt det efter svensk ret bliver relevant at prøveløslade eller benåde den domfældte. Tribunalet kan på denne baggrund fremføre de synspunkter, som underretningen giver anledning til. Inden de nationale myndigheder træffer endelig afgørelse i sagen, kan tribunalet beslutte at overføre den dømte til fortsat afsoning i et andet land. Denne ordning indebærer på den ene side, at tribunalet bevarer retten til at afgøre, om en dømt skal forblive fængslet, og på den anden side, at det oprindeligt udpegede afsoningsland (Sverige) ikke forpligtes til at opretholde fængslingen (i Sverige) af en person, som efter svensk opfattelse bør prøveløslades eller benådes.

En lignende ordning må overvejes i forbindelse med indgåelse af en eventuel afsoningsaftale mellem Danmark og tribunalet.

3.3. Danmark er ikke efter statuten – og vil ikke efter en eventuel indgåelse af en generel afsoningsaftale med tribunalet være – forpligtet til at imødekomme enhver anmodning om fuldbyrdelse her i landet af straf mv., der er pålagt af Jugoslavien-tribunalet. Justitsministeren vil således i konkrete tilfælde kunne afslå at træffe bestemmelse om, at straf mv., som er pålagt af tribunalet, kan fuldbyrdes her i landet.

Dette vil bl.a. kunne komme på tale i tilfælde, hvor fuldbyrdelsen måtte indebære en sådan fravigelse af grundlæggende danske regler, at fuldbyrdelsen ikke bør finde sted her i landet. Endvidere vil praktiske hensyn, herunder utilstrækkelige anbringelsesmuligheder, i konkrete tilfælde kunne begrunde, at fuldbyrdelsen ikke finder sted her i landet.

Den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 1, er på denne baggrund affattet således, at justitsministeren kan bestemme, at straf mv., som er pålagt af tribunalet, kan fuldbyrdes her i landet efter reglerne i statuttens artikel 27 og 28. Det foreslås, at justitsministeren i medfør af § 4, stk. 4, kan fastsætte nærmere regler om sådan fuldbyrdelse, herunder på grundlag af overenskomst med tribunalet.

3.4. Statuten regulerer ikke spørgsmålet om, hvad der skal ske med den domfældte efter endt straffafsoning.

Efter dansk udlændingelovgivning må en udlænding, medmindre udlændingen er nordisk statsborger eller er fritaget for krav om opholdstilladelse, kun opholde sig i Danmark ud over de tidsrum, hvor udlændingen som EF/EØS-statsborger, som tredjelandsstatsborger omfattet af EF-reglerne om fri bevægelighed, som visumfri udlænding eller i medfør af et udstedt visum er berettiget til at opholde sig i Danmark, såfremt udlændingen har opholdstilladelse.

Såfremt Danmark samtykker i at modtage domfældte, ikke-nordiske statsborgere uden en gældende opholdstilladelse i Danmark til strafafsoning i Danmark efter statuttens artikel 27, vil de pågældende kunne indrejse i Danmark uden visum og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder fra indrejsen, såfremt de er fritaget for visum. Såfremt de pågældende er visumpligtige, vil Udlændingestyrelsen kunne udstede visum med ret til indtil 3 måneders ophold i Danmark. Efter udløbet af den visumfri periode henholdsvis af visummet må domfældte efter Indenrigsministeriets vurdering henvises til et »tålt ophold« her i landet uden opholdstilladelse under resten af afsoningsperioden. Efter Indenrigsministeriets vurdering foreligger